REPUBLIKA SLOVENIJA
ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Železna cesta 16, 1000 Ljubljana
T: 080 81 80
E: gp@zagovornik-rs.si

Številka: 0700-32/2022/3
Datum: 18. 8. 2022

Zadeva: Predlog za neuvedbo postopka po uradni dolžnosti (34. člen ZVarD)

Opis bistvenih elementov prejete zadeve:

Zagovornik načela enakosti (v nadaljevanju: Zagovornik) je dne 27. 7. 2022 prejel predlog za obravnavo diskriminacije (v nadaljevanju: predlog) alžirskega državljana, ki ga je kot tretja oseba vložila svetovalka iz nevladne organizacije (v nadaljevanju: predlagateljica).

Predlagateljica je v predlogu navedla, da sta imela zakonski par slovenske državljanke in alžirskega državljana, ki je zavrnjeni prosilec za azil, (v nadaljevanju: zakonca), veliko težav že, ko sta želela skleniti zakonsko zvezo. Najprej so ju zavrnili na prvi upravni enoti (v nadaljevanju: UE1), ker alžirski državljan ni imel potnega lista (čeprav bi za sklenitev zakonske zveze zadostovala osebna izkaznica). Z istim razlogom so ju zavrnili tudi na drugi upravni enoti, kjer so jima še povedali, da so čakalne dobe za poroke dolge več mesecev. Na tretji upravni enoti (v nadaljevanju: UE3) pa so z njima opravili razgovor in izdali sklep, da ni zadržkov glede sklenitve zakonske zveze. Vendar so potem s postopkom določitve datuma poroke dalj časa zavlačevali. Šele po posredovanju predstavnika nevladne organizacije so jima določili datum – dva dni pred potekom veljavnosti dokumentov alžirskega državljana. Po poroki sta zakonca odšla na UE1, da bi vložila prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje za družinskega člana slovenskega državljana. Ker alžirski državljan ni imel potnega lista, vloge na UE niso hoteli sprejeti. Zato sta vlogo poslala po pošti preko odvetnika. Takšna vloga je bila sprejeta in prejela sta tudi potrdilo. UE1 pa je potem prošnjo za dovoljenje za prebivanje alžirskega državljana kot zakonca slovenske državljanke z odločbo zavrnila. Predlagateljica je navedla, da je UE prošnjo zavrnila iz dveh razlogov – eden je bil prepoved vstopa alžirskega državljana na schengensko območje, drugi pa naj bi bil sum, da gre pri zakoncih za fiktivno poroko, ker je partnerka 16 let starejša od partnerja. Pri tem je poudarila, da s strani UE1 niso opravili nobene preverbe (intervju, obisk na domu) oz. da niso upoštevali sklepa UE3 (kjer pa so opravili preverbo) o tem, da za sklenitev zakonske zveze ni zadržkov. Preko odvetnika sta zakonca vložila pritožbo na odločbo UE1, ta pa jo je odstopila v reševanje Ministrstvu za notranje zadeve (v nadaljevanju: ministrstvo).

Predlagateljica je izrazila mnenje, da sta bila zakonca diskriminirana, ker je zakonec (alžirski državljan) bivši prosilec za azil in državljan tretje države. Poleg tega je predlagateljica navedla, da je prišlo tudi do diskriminacije zaradi starosti in spola alžirskega državljana. Ob tem je navedla, da poznajo (na Ambasadi Rog) številne primere porok slovenskih državljanov z državljankami drugih (oz. tretjih) držav, ki takšnih zapletov niso imele. Za razliko od tujih državljanov, ki so poročeni s slovenskimi državljankami, naj ne bi preverjali pristnosti sklenjene zakonske zveze takšnih zakoncev z obiskom policistov na domu in navzkrižnimi intervjuji zakoncev, kar da je sicer stalnica pri obravnavanju praktično vseh prošenj tujih državljanov, ki so poročeni s slovenskimi državljankami.

Predlagateljica je k predlogu za obravnavo diskriminacije priložila še elektronski dopis žene alžirskega državljana, sklep UE3 o ustavitvi postopka preverjanja zadržkov za sklenitev zakonske zveze, dopis UE1 zakoncema oz. njunemu odvetniku v okviru postopka odločanja o prošnji za izdajo dovoljenja za prebivanje družinskega člana, odgovor odvetnika na ta dopis, odločbo UE1 v predmetni zadevi, pritožbo na to odločbo, dokazilo o odstopu pritožbe na ministrstvo in pojasnilo oz. navodilo ministrstva upravnim enotam za ustrezno ravnanje pri obravnavanju prošenj za dovoljenje za prebivanje družinskih članov državljanov EGP in slovenskih državljanov.

Iz odločbe UE1 št. 214-500/2022-6214-16 z dne 20. 6. 2022 je razvidno, da je UE prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje alžirskega državljana kot zakonca slovenske državljanke zavrnila na podlagi 25. člena Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma (UL L 239 z dne 22. 9. 2000, z vsemi spremembami; v nadaljevanju: Konvencija). Kot je navedla UE1, 25. člen Konvencije določa, da kadar pogodbenica obravnava izdajo dovoljenja za prebivanje tujcu, ki ni državljan ene izmed držav članic EU in za katerega je bil razpisan ukrep zavrnitve vstopa, se najprej posvetuje s pogodbenico, ki je ukrep razpisala, in upošteva njene interese, dovoljenje za prebivanje pa se izda samo iz utemeljenih razlogov, kakor so humanitarni razlogi ali mednarodne obveznosti. Ugotovljeno je bilo, da je bil alžirski državljan zaradi ilegalnega vstopa in bivanja v Republiki Italiji iz nje izgnan, ukrep prepovedi vstopa na schengensko območje (kamor spada tudi Republika Slovenija) pa velja tri leta, in sicer do 16. 9. 2022. UE1 je v odločbi navedla, da je preverila obstoj morebitnih humanitarnih razlogov, zaradi katerih bi morala alžirskemu državljanu vseeno izdati dovoljenje za prebivanje. Ugotovila je, da ti razlogi ne obstajajo, prav tako pa da izdaje takšnega dovoljenja za alžirskega državljana ne zahtevajo mednarodne obveznosti Republike Slovenije. Pri tem je UE na kratko opisala, da je alžirski državljan pred tremi leti prišel v Slovenijo, ki pa jo je zapustil prej kot v enem mesecu po vložitvi vloge za priznanje mednarodne zaščite in odšel v Italijo ter se potem vrnil v Slovenijo zaradi izgona iz Italije. V Sloveniji je ponovno zaprosil za mednarodno zaščito, a je bila njegova vloga zavržena. Kasneje je sklenil zakonsko zvezo s šestnajst let starejšo slovensko državljanko. UE je navedla, da vsa dejanja alžirskega državljana kažejo na to, da ne spoštuje zakonodaje EU, da si ne želi urediti statusa tujca v državah EU in da Republika Slovenija ni bila njegova ciljna država. Pri tem je ob opozorilu odvetnika, da je potrebno upoštevati sorazmernost ukrepa v skladu z 8. členom Evropske konvencije o človekovih pravicah, ki določa, da se javna oblast ne sme vmešavati v izvrševanje pravice do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja (razen ob posebnih varnostnih ukrepih), UE navedla, da bi se moral alžirski državljan zavedati, da njegova dejanja lahko vplivajo tudi na njegovo nadaljnje družinsko življenje in izvrševanje njegovih pravic.

V pritožbi na odločbo UE1, ki jo je žena alžirskega državljana (ki je bila sicer vlagateljica prošnje za dovoljenje za prebivanje svojega zakonca) pripravila dne 8. 7. 2022, je navedeno, da na to, da Republika Slovenija je ciljna država alžirskega državljana, kaže dejstvo, da je sklenil zakonsko z njo, ki je slovenska državljanka. Pri tem je izpostavila presojo UE3, pri kateri je potekal poseben postopek preverjanja zadržkov za sklenitev njune zakonske zveze in je bil zaradi ugotovitev, da teh zadržkov ni, tudi ustavljen. Ovržen je bil sum, da se zakonska zveza sklepa izključno ali predvsem z namenom pridobitve dovoljenja za prebivanje. Poleg tega je navedla, da je zaradi izpostavljanja starostne razlike med zakoncema v odločbi razumeti, da UE1 namiguje na to, da je bila zakonska zveza med njima sklenjena prav z namenom pridobitve dovoljenja za prebivanje, kar pa nasprotuje ugotovitvam UE3. Poleg tega je žena alžirskega državljana k pritožbi priložila dokazilo o njuni sklenitvi cerkvene (islamske) poroke. V pritožbi je opozorila tudi na nesorazmernost ukrepa s pričo dejstva, da ukrep Republike Italije o prepovedi vstopa na schengensko območje poteče že z dnem 16. 9. 2022 (enako je UE tekom postopka opozarjal že odvetnik zakoncev). Že na začetku pritožbe pa je izrecno izpostavila, da je Upravno sodišče Republike Slovenije v več zadevah sicer potrdilo pravilnost odločitev upravnih organov, ko je zaradi zabeleženega ukrepa zavrnitve vstopa, razpisanega s strani Republike Italije na podlagi Konvencije, obstajal razlog za zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana slovenskega državljana, ker tožeča stranka ni

izkazala razlogov, kot so humanitarni razlogi in mednarodne obveznosti države. Vendar pa so upravni organi v teh zadevah vseeno opravili poleg ugotovitve dolžine prebivanja tujca v državi tudi oceno njegove osebne, družinske, gospodarske, socialne in druge povezanosti z Republiko Slovenijo ter posledice, ki bi jih za tujca povzročila zavrnitev izdaje dovoljenja za začasno prebivanje in pri tem upoštevali tudi njegovo preteklo kaznovanost ter preteklo in sedanje obnašanje.

*

*Skladno s prvim odstavkom 34. člena Zakona o varstvu pred diskriminacijo[1] (ZVarD) Zagovornik lahko začne **obravnavo diskriminacije po uradni dolžnosti**, če je o obstoju diskriminacije seznanjen na podlagi anonimnega predloga, predloga tretje osebe ali na drug način. Pri tem pa mora Zagovornik za obravnavo po uradni dolžnosti pridobiti soglasje diskriminirane osebe, razen če te ni mogoče določiti ali je diskriminirana (večja) skupina oseb ali gre za primer, ki je splošno pomemben za varstvo pred diskriminacijo, kar Zagovornik oceni za vsak primer posebej. Diskriminirana oseba, ki ni predlagateljica, ima pravico udeleževati se postopka pri Zagovorniku.*

***Diskriminacija** je v 4. členu ZVarD opredeljena kot vsako neupravičeno dejansko ali pravno neenako obravnavanje, razlikovanje, izključevanje ali omejevanje ali opustitev ravnanja zaradi osebnih okoliščin, ki ima za cilj ali posledico oviranje, zmanjšanje ali izničevanje enakopravnega priznavanja, uživanja ali uresničevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, drugih pravic, pravnih interesov in ugodnosti. Diskriminacija zaradi katere koli osebne okoliščine je prepovedana.*

*Med **osebne okoliščine**, skladno s 1. členom ZVarD, štejejo spol, narodnost, rasa ali etnično poreklo, jezik, vera ali prepričanje, invalidnost, starost, spolna usmerjenost, spolna identiteta in spolni izraz, družbeni položaj, premoženjsko stanje, izobrazba ali katerakoli druga osebna okoliščina. Gre za prirojene ali pridobljene osebne značilnosti, lastnosti, stanja ali statuse, ki so praviloma trajno in nerazdružljivo povezani z določenim posameznikom in njegovo osebnostjo, zlasti identiteto, ali pa jih posameznik ne spreminja zlahka.*

*ZVarD v 1. členu opredeljuje, da ta zakon določa varstvo vsakega posameznika in posameznice ne glede na osebno okoliščino na različnih **področjih družbenega življenja**, pri uresničevanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin, pri uveljavljanju pravic in obveznosti ter v drugih pravnih razmerjih na političnem, gospodarskem, socialnem, kulturnem, civilnem ali drugem področju. Na vseh teh področjih morajo po 2. členu ZVarD državni organi, lokalne skupnosti, nosilci javnih pooblastil ter pravne in fizične osebe na vseh področjih oblastnega odločanja, delovanja v pravnem prometu in pri drugem svojem delovanju oziroma ravnanju v razmerju do tretjih oseb zagotavljati varstvo pred diskriminacijo oziroma enako obravnavanje vseh oseb.*

*Po ZVarD obstaja več **oblik diskriminacije**, od katerih sta osnovni neposredna in posredna. Neposredna diskriminacija obstaja, če je oseba ali skupina oseb zaradi določene osebne okoliščine bila, je ali bi lahko bila v enakih ali podobnih situacijah obravnavana manj ugodno, kot se obravnava, se je obravnavala ali bi se obravnavala druga oseba ali skupina oseb (prvi odstavek 6. člena). Posredna diskriminacija pa obstaja, kadar je oseba ali skupina oseb z določeno osebno okoliščino bila, je ali bi lahko bila zaradi navidezno nevtralne določbe, merila ali prakse v manj ugodnem položaju kot druge osebe, razen če ta določba, merilo ali praksa objektivno temelji na legitimnem cilju in so sredstva za doseganje tega cilja ustrezna in nujno potrebna (drugi odstavek 6. člena). Poleg teh dveh oblik ZVarD opredeljuje tudi druge oblike diskriminacije (7. člen, natančneje od 8. do 11. člena): nadlegovanje (tudi spolno), navodila za diskriminacijo, pozivanje k diskriminaciji, viktimizacija. V primerih večkratne, množične,*

[1] Uradni list RS, št. 33/16 in 21/18 – ZNOrg

dolgotrajne oz. ponavljajoče se ali pa diskriminacije, ki bi lahko vsebovala težko popravljive posledice za diskriminirano osebo, ZVarD prepoznava hujše oblike diskriminacije (12. člen).

*Obstajajo pa tudi **izjeme** od prepovedi (neposredne) diskriminacije, kakor to določa 13. člen ZVarD. Po splošnem določilu neenako obravnavanje zaradi določene osebne okoliščine ne pomeni diskriminacije, če takšno različno obravnavanje temelji na legitimnem cilju in so sredstva za doseganje tega cilja ustrezna, potrebna in sorazmerna (prvi odstavek 13. člena).*

*Za sam postopek ugotavljanja diskriminacije pri Zagovorniku pa, če ga Zagovornik uvede (predvsem takrat, ko obstajajo v obravnavanem primeru vsi potrebni elementi za potrditev domneve o diskriminaciji), velja po 40. členu ZVarD **obrnjeno dokazno breme**. To pomeni, da mora kršitelj, kadar diskriminirana oseba (s svojimi izjavami, navedbami in dokumenti ter drugimi dokazili) izkaže dejstva, ki upravičujejo domnevo, da je bila kršena prepoved diskriminacije, dokazati, da v obravnavanem primeru ni kršil te prepovedi, oziroma da je neenako obravnavanje dopustno (v skladu z ZVarD). Tako se breme dokazovanja prevali na domnevnega kršitelja – kadar domnevno diskriminirana oseba izkaže, da so njene trditve oz. izjave, navedbe in dokazila takšna, da prav s svojo verjetnostjo izkazujejo domnevno kršitev prepovedi diskriminacije (s čimer izpolnjuje t. i. **trditveno breme**).*

*Za **ugotovitev** diskriminacije mora torej Zagovornik prepoznati osebno okoliščino kot razlog neenakega obravnavanja, opredeliti področje družbenega življenja, na katerem se lahko diskriminacija dogaja, ter ugotoviti njeno obliko in dejanski poseg v človekove ali druge pravice, temeljne svoboščine, določene pravne interese ali ugodnosti domnevno diskriminirane osebe. Pri tem mora ugotoviti, ali med temi elementi dejansko obstaja vzročna zveza (predvsem ali je neenakega obravnavanja oseba deležna prav zaradi določene osebne okoliščine) ter ali je oseba v primerljivem položaju s skupino oseb, ki jih domnevni kršitelj obravnava drugače (ker te nimajo osebne okoliščine, ki bi lahko bila razlog diskriminacije). V primeru možne neposredne ali posredne diskriminacije pa mora Zagovornik (ob izpolnitvi vseh predhodnih elementov) nazadnje še preveriti, ali neenako obravnavanje ne spada v katero od možnih izjem od prepovedi diskriminacije.*

*

Razlogi **za** uvedbo postopka po uradni dolžnosti: /

Razlogi **proti** uvedbi postopka po uradni dolžnosti:

Zagovornik je v preliminarni analizi ugotovil, da ne obstajajo jasno izkazana dejstva, ki bi upravičevala domnevo o kršenju prepovedi diskriminacije alžirskega državljana s strani UE1. Predlagateljica je sicer izrazila svoje mnenje oz. domnevo, da je bilo ravnanje UE1, ki jo je v predlogu označila za (domnevno) kršiteljico, neposredno ali posredno diskriminatorno zaradi določenih osebnih okoliščin alžirskega državljana, in sicer zaradi njegovega družbenega položaja (kot bivši oz. zavrnjeni prosilec za azil), zaradi njegovega državljanstva tretje države (Alžirije), zaradi njegove starosti (16 let mlajši od žene) in zaradi njegovega (moškega) spola. Ob tem pa domneva ni bila podkrepljena z dejstvi, ki bi izkazovala zadostno verjetnost, da so bile navedene osebne okoliščine alžirskega državljana razlog(i) domnevno diskriminatornih ravnanj UE.

Kot domnevno diskriminatorno ravnanje UE1 je predlagateljica v predlogu navedla poskus preprečitve sklenitve zakonske zveze alžirskega državljana s slovensko državljanko, poskus preprečitve vložitve vloge za dovoljenje za prebivanje družinskega člana in odločitev o zavrnitvi dovoljenja za bivanje. Glede omenjenih prvih dveh ravnanj, je bilo s strani UE izpostavljeno, da bi moral alžirski državljan predložiti potni list. To je sicer posredno povezano z njegovima osebnima okoliščinama državljanstva in družbenega položaja – (bivši) prosilci za azil iz tretjih

držav velikokrat nimajo potnih listov. Vendar takšna zahteva sama po sebi še ne pomeni neupravičenega neenakega obravnavanja. Osebna okoliščina državljanstva tretje države postavlja alžirskega državljana dejansko v **poseben položaj** v primerjavi z drugimi državljani (EU), zaradi katerega ga UE tudi obravnava na poseben način, in sicer skladno z določbami Zakona o tujcih[2] (ZTuj-2). **Takšna obravnava sama po sebi ne more predstavljati diskriminacije, saj različno obravnavanje oseb v različnih (neprimerljivih) položajih ne pomeni diskriminacije, temveč je takšno različno obravnavanje upravičeno.** Tudi to, da je bivši oz. zavrnjeni prosilec za azil, poleg tega pa da mu je bil s strani Republike Italije izrečen ukrep začasne prepovedi vstopa na schengensko območje, izkazuje poseben položaj alžirskega državljana, ki v tem kontekstu ni primerljiv z drugimi državljani tretjih držav, ki niso (bivši) prosilci za azil oz. ki jim ni bil izrečen poseben ukrep države schengenskega območja EU. Njegov poseben položaj upravičuje posebno obravnavo, kadar je ta bistveno povezana z njegovim posebnim statusom – kot takšna pa ne predstavlja diskriminacije. Ali je bila zahteva UE1 po predložitvi potnega lista dejansko potrebna, ali ne, je tako bolj **vprašanje formalno-pravne ustreznosti te zahteve**. V primeru sklepanja zakonske zveze ta zahteva ni potrebna, saj za izkaz istovetnosti osebe zadostuje osebna izkaznica, večino podatkov pa organ pridobi iz uradnih evidenc.[3] To je nenazadnje potrdilo dejstvo, da sta alžirski državljan in njegova partnerka na UE3 uspešno sklenili zakonsko zvezo brez predložitve njegovega potnega lista. Neprimernost pogojevanja sprejema vloge za dovoljenje za prebivanjem družinskega člana slovenske državljanke z zahtevo po predložitvi potnega lista alžirskega državljana, pa je priznala kasneje tudi sama UE1 s tem, ko je vendarle sprejela vlogo zakoncev, sicer pisno posredovano preko odvetnika, potnega lista pa tudi naknadno v postopku ni (več) zahtevala.[4]

Iz same odločbe UE1 o zavrnitvi prošnje za izdajo dovoljenja za prebivanje družinskega člana slovenske državljanke ne izhaja nobeno jasno predstavljeno dejstvo, ki bi upravičevalo domnevo, da je odločitev UE temeljila na diskriminaciji alžirskega državljana zaradi njegovih osebnih okoliščin. Kot razlog je bil izpostavljen ukrep Republike Italije in obveza njenega upoštevanja v Republiki Sloveniji v skladu s Konvencijo o izvajanju schengenskega sporazuma. Kljub temu pa ostaja odprto **vprašanje sorazmernosti te odločitve ter siceršnje formalno in materialno-pravne pravilnosti odločbe**. S tem je povezno tudi glede primernosti zelo vprašljivo omenjanje starostne razlike med zakoncema in morebitno neupoštevanje ugotovitev UE3, na podlagi katerih je bil v posebnem postopku že ovržen sum o fiktivni sklenitvi zakonske zveze. Da pa bi bil sam takšen postopek, ki ga je UE3 izpeljala, UE1 pa ga sploh ni uvedla, lahko diskriminatoren zaradi spola alžirskega državljana, pa je Zagovornik ocenil, da je v konkretnem primeru premalo izkazanih dejstev. Poleg tega gre za postopek, ki je zakonsko predviden,[5] njegov učinek pa bi moral biti nenazadnje pozitiven – tj. dejanska sklenitev zakonske zveze in potrebno upoštevanje ugotovitev v tem postopku tudi pri odločanju o dovoljenju za prebivanje, na kar je bilo posebej opozorjeno v pritožbi na odločbo UE.

Pri vsem tem je potrebno upoštevati, da **postopek odločanja o izdaji dovoljenja za prebivanje alžirskega državljana kot družinskega člana slovenske državljanke sploh še ni končan**, saj mora ministrstvo kot drugostopenjski organ odločiti o pritožbi, ki jo je vložila žena alžirskega državljana. **O pravilnosti ali nepravilnosti odločitve UE bo tako presojalo**

---

[2] Uradni list RS, št. 91/21 – uradno prečiščeno besedilo in 95/21 – popr.

[3] Peti odstavek 30. člena Družinskega zakonika (Uradni list RS, št. 15/17, 21/18 – ZNOrg, 22/19, 67/19 – ZMatR-C, 200/20 – ZOOMTVI, 94/22 – odl. US in 94/22 – odl. US; v nadaljevanju: DZ) določa, da morata osebi, ki nameravata skleniti zakonsko zvezo, k prijavi priložiti dokazila o tistih podatkih, ki jih ni mogoče ugotoviti na podlagi uradnih evidenc Republike Slovenije.

[4] V 128. členu ZTuj-2 je med pogoji za izdajo dovoljenja za prebivanje družinskega člana državljana EU med drugim navedeno, da mora imeti veljavno osebno izkaznico ali potni list.

[5] Četrti odstavek 30. člena DZ določa, da če je vsaj ena izmed oseb, ki nameravata skleniti zakonsko zvezo, tujka ali tujec (v nadaljnjem besedilu: tujec) in ob prijavi obstajajo razlogi za sum, da nameravata skleniti zakonsko zvezo izključno ali predvsem z namenom pridobitve dovoljenja za prebivanje v skladu z zakonom, ki ureja dovoljenja za prebivanje tujcev, ali z namenom pridobitve državljanstva Republike Slovenije v skladu z zakonom, ki ureja državljanstvo, in nimata namena oblikovati življenjske skupnosti v skladu s tem zakonikom, se izvede posebni ugotovitveni postopek v skladu z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek.

ministrstvo. Zagovornik pa takšne pristojnosti nima, kakor ne more presojati tudi bodoče odločitve ministrstva. Skladno s preteklimi odločitvami Ustavnega sodišča Republike Slovenije (npr. Sklep št. U-I-92/12-13 z dne 10. 10. 2013, 10. točka obrazložitve)[6] Zagovornik namreč v posamične pravne postopke (upravne ali druge postopke, ki se vodijo na podlagi zakona, ki ureja upravni postopek ter zakonov, ki urejajo sodne postopke), ki jih vodijo zanje pristojni organi, ne sme vstopati oz. ne more nadzorovati njihovega vodenja in preverjati pravilnosti sprejetih odločitev. V teh postopkih imajo stranke možnost preverjati pravilnost (zakonitost) postopka ter izpodbijati končne odločitve s pravnimi sredstvi, ki jih za te postopke določa zakon (pritožba, tožba idr.). Zagovornikovo poseganje v posamične postopke mimo hierarhično strukturiranega sistema pravnih sredstev bi bilo v neskladju z načelom pravne države (po 2. členu Ustave Republike Slovenije[7]).[8]

Na podlagi vsega predstavljenega zato predlagam, da Zagovornik v predmetni zadevi ne uvede postopka ugotavljanja diskriminacije po uradni dolžnosti. Pojasnilo za svojo odločitev pa potem posreduje predlagateljici.

Predlagatelj:
Aljoša Gadžijev
Svetovalec Zagovornika I

Izpolni predstojnik Zagovornika:

Postopek se: - Uvede - **Ne uvede**

Miha Lobnik
ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Poslano:
- zbirka dok. gradiva

[6] Ustavno sodišče je v navedeni zadevi poudarilo, da Informacijski pooblaščenec ne sme izvajati inšpekcijskega nadzora tako, da intervenira v posamične pravne postopke, ki jih vodijo za njih pristojni državni organi ter preverja, ali se v teh postopkih ustavnoskladno in zakonito obdelujejo osebni podatki. S tem bi namreč nedopustno posegel v samostojnost pristojnih državnih organov pri vodenju pravnih postopkov. Enako velja – glede na sklepanje po analogiji – tudi za Zagovornika.

[7] Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99, 75/16 – UZ70a in 92/21 – UZ62a

[8] Če se torej stranka obrne na Zagovornika v zadevi, v kateri že teče (u)pravni postopek pred drugim organom ali pa je ta tudi že končan, Zagovornik ni niti pritožbeni organ niti ne more (ponovno) ugotavljati, ali je v zadevi tega postopka prišlo do diskriminacije (razen če se v postopku ni odločalo oz. se ne odloča (tudi) o diskriminaciji).